

De koorts

MEGAN ABBOTT

DE KOORTS

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Fever

Uitgave

Copyright © 2013 by Megan Abbott

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Eefje Bosch

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagdia

Laura Makabresku Photography

Foto auteur

Drew Reilly

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4220 8

ISBN 978 90 443 4221 5 (e-book)

NUR 305

D/2013/8899/168

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Tussen de hartstocht
en de huivering...
valt de schaduw*

– T.S. Eliot

... in alle chaos [is er] een heimelijk orde.

– Carl Jung

Eerder

‘De eerste keer doet het echt onwijs veel pijn.’ Deenies benen trillen, maar ze probeert het niet te laten merken. Ze duwt haar knieën tegen elkaar, haar verhitte hand ligt op haar bovenbeen.

Er zitten nog zes andere meisjes te wachten. Sommigen hebben het al vaker gedaan, maar de meesten zijn net als Deenie.

‘Ik heb gehoord dat je er misschien zelfs van moet overgeven,’ zegt er een. ‘Ik ken een meisje dat flauwviel. Ze moesten halverwege stoppen.’

‘Het geeft alleen maar een beetje een branderig gevoel,’ zegt een ander. ‘Daarna is het nog een paar dagen gevoelig. Ik heb gehoord dat je er bij de derde keer zelfs niks meer van merkt.’

Hierna ben ik aan de beurt, denkt Deenie. Nog een paar minuten en dan zit ik daar.

Had ze het nou maar gewoon een jaar geleden gedaan, nog vóór alle anderen. Maar destijds was ze bang dat het pijn zou doen en trouwens niemand had het toen nog gedaan, niemand die ze kende in ieder geval. En nu is ze een van de laatsten. Lise komt naar buiten en houdt met een van pijn vertrokken gezicht haar buik vast. Ze zegt geen woord, zit daar maar te zitten met haar hand voor haar mond.

Deenie weet bijna zeker dat zij de volgende is.

‘Je hoeft echt niet bang te zijn,’ zegt Gabby, die naar Deenie kijkt. ‘Dat ben ik ook niet.’

En ze pakt Deenies hand en houdt hem stevig vast. Ze drukt haar vingers in Deenies handpalm en duwt hun handen tegen haar bovenbeen om het trillen te laten stoppen, zodat ze zich beter voelt.

‘Samen sterk,’ voegt ze eraan toe, en dwingt Deenie om haar aan te kijken. Haar ogen zijn zwart en vastberaden.

‘Inderdaad,’ zegt Deenie met een nerveuze glimlach. ‘Zo erg kan het toch niet zijn?’

De deur gaat open.

‘Deenie Nash,’ roept een stem.

Vier minuten later, een beetje duizelig en met een stekende pijn in haar bovenbeen, is ze klaar. Het zit erop.

Als ze weer naar buiten loopt, met haar schoenen over de vloerbedekking slepend en benen als lood, voelt ze zich helemaal licht in haar hoofd, een beetje dronken.

De meisjes kijken haar aan. Gabby’s gezicht staat ernstig en vol verwachting.

‘Het stelt niks voor,’ zegt Deenie met een grijns. ‘Echt niet.’

1

Dinsdag

Eerst leek Lises stoel alleen een beetje op en neer te wippen. Deenie bleef ernaar kijken, en volgde de beweging met haar ogen. Ze werd misselijk van het gewiebel. Het deed haar ergens aan denken.

Ze vroeg zich af of Lise misschien zenuwachtig was voor de overhoring.

De avond ervoor had Deenie tot laat liggen blokken. Met haar laptop onder de dekens had ze urenlang naar wiskundige vergelijkingen liggen turen.

Echt studeren was het waarschijnlijk niet, maar ze voelde zich er beter door. Haar ogen waren droog van het turen en haar mond hing een beetje open. Er zat een onaangename lucht in haar kleren, muf en vreemd. Het liefst zou ze een douche nemen, maar ze was bang dat haar vader haar dan zou horen.

Twee uur eerder was ze nog op haar werk geweest, waar ze deegballen in een machine had gegooid die ze vervolgens had platgedrukt in vierkante pannetjes, glimmend van de olie. Lise en Gabby waren langs geweest en hadden vette pizzasticks besteld, tegen Deenies advies in. Ze had de plastic bak met gesmolten boter voor hun neus gehouden die de hele dag naast de hete ovens stond. Verteld hoe het keukenpersoneel de sticks met die boter insmeerde, die meer weghad van zeep of oude kaas.

Toen ze weer gingen, met hun papieren zakken vet van de olie, moest ze zich bedwingen om niet achter hen aan te gaan, waarheen dan ook. Het deed haar goed om hen samen te zien. Gabby en Lise

waren Deenies beste vriendinnen maar leken als ze met zijn tweeën waren nooit helemaal op hun gemak.

Bij de ovens stond Sean Lurie, die te laat had ingeklokt. Hij zwaaide met zijn lange metalen grijpstangen alsof het zwaarden waren en liep haar met van alles en nog wat te klieren. Met de elegante ronding van haar hand als ze de deegballetjes pakte, alsof ze een jong poesje vasthield. Of de manier waarop ze, zoals hij het omschreef, haar tong een klein beetje uitstak wanneer ze het deeg uitrolde.

‘Je lijkt mijn kleine zusje wel,’ zei hij plagend. ‘Met haar Play-Doh.’

Hij zat in de zesde klas van Star-of-the-Sea, en was heel lang, met slordig zwart haar. Hij had zijn pet nooit op, laat staan zijn haarnetje en hij had zo’n scheve glimlach waardoor ze altijd haar schort net even iets strakker om haar middel bond of haar petje goed zette.

Zijn huid glom door de hitte van de ovens.

Het zweet kon haar niet eens zoveel schelen, dat hoorde erbij.

Net als haar broer na een hockeywedstrijd, met zijn natte donkere haar en glimmende gezicht, plaagde ze hem ermee, maar het gaf hem iets levenslustigs waardoor je graag in zijn buurt was.

Hoe het kwam dat ze een uur later in Sean Luries auto was beland en ze een halfuur daarna geparkeerd hadden op Montrose, diep in het Bos van Binnorie, kon ze niet met zekerheid zeggen.

Ze had het nog aan niemand verteld. Zelfs niet aan Gabby. Of Lise.

Ze had altijd gehoord dat je er anders uitzag, na afloop.

Maar alleen de eerste keer, zei Gabby, die het zelf nog maar twee keer gedaan had, maar toch. *Ik denk om ervoor te zorgen dat het je bijblijft*. Deenie had zich afgevraagd hoe je het ooit zou kunnen vergeten.

Als je na afloop in de spiegel kijkt, zei Gabby, *herken je jezelf niet eens meer*.

Maar dat had Deenie nooit echt serieus genomen. Het klonk als zo’n broodjeaapverhaal om je eeuwig te laten wachten op iets wat iedereen om je heen allang deed. Ze wilden je er gewoon niet bij hebben.

En toch, toen ze gisteravond thuis was gekomen en in de badkamerspiegel keek, had ze zich gerealiseerd dat Gabby gelijk had. Het waren de ogen – die leken een beetje dichtgeknepen, en iets doffer – maar het zat hem vooral in de mond, die er gevoelig en opgezet uitzag en nu voor altijd openstond.

Met haar handen hield ze zich vast aan de rand van de wastafel en haar blik viel op haar vaders aftershave, de donkergroene fles die hij al gebruikte zolang ze zich kon herinneren. Hij had ook een date gehad, realiseerde ze zich.

En toen beseftte ze ineens dat zij eigenlijk helemaal geen date had gehad.

Nu, op school, kon ze zich door al die gedachtes maar moeilijk concentreren en het geschommel van Lises stoel maakte het er niet makkelijker op. Haar hele tafel leek inmiddels mee te trillen.

‘Lise,’ riep mevrouw Chalmers. ‘Je stoort de anderen.’

‘Het gebeurt, het gebeurt,’ klonk er in een diepe grom uit Lises fijne roze mondje. ‘Uh-uh-uh.’

Haar handen schoten omhoog en ze greep zichzelf bij de keel, haar lichaam vloog met een ruk opzij.

Toen viel, in één klap – alsof een van de footballspelers het met zijn stevige arm omverwierp – haar tafel om en sloeg tegen de vloer.

Met Lise erachteraan, die haar hoofd omdraaide en met een vuurrood gezicht en schuim op haar mond op de tegels klapte.

‘Lise,’ verzuchtte mevrouw Chalmers, die te ver weg stond om het goed te kunnen zien. ‘Wat ben je in vredesnaam allemaal aan het doen?’

* * *

Eli Nash stond bij zijn kluisje, te laat voor de les. Hij keek lange tijd naar de sms en de foto die erbij stond. Het blote middel van een meisje.

Eli, voor jou xxxx!

Hij kende het nummer niet.

Hij kreeg wel vaker van dit soort berichtjes, maar toch overvie-

len ze hem altijd weer. Hij probeerde te bedenken wat er in haar omgving, in dit meisje zonder gezicht. Met haar paarsgelakte nagels raakte ze de bovenrand van haar slipje aan, dat ook paars was, met grote witte stippen.

Hij had geen idee wie het kon zijn.

Zou ze willen dat hij haar terug sms'te om te vragen of ze langskwam? Om haar stiekem mee te nemen naar zijn slaapkamer en haar nerveuze, lenige benen uit elkaar te duwen tot hij klaar was?

Dat had hij al een paar keer gedaan. Ze uitgenodigd en zijn kamer binnengesmokkeld. De laatste, een vierdeklasser die door iedereen Kleintje werd genoemd, was na afloop in huilen uitgebarsten en had vervolgens zijn prullenbak ondergekotst.

Ze gaf toe dat ze vier biertjes achterover had geslagen voor ze was langsgelopen, omdat ze zo zenuwachtig was geweest. En nog vroeg ze zich af: Had ze haar benen wel op de juiste plek gehouden? Had ze meer geluid moeten maken?

Eigenlijk had hij liever gehad dat ze wat minder geluid had gemaakt.

Sinds die keer kon hij alleen nog maar aan Deenie denken, aan de andere kant van de muur. En hij hoopte maar dat zijn zusje nooit dit soort dingen zou doen. Met jongens zoals hij.

Dus tegenwoordig antwoordde hij niet meer op dit soort berichtjes.

Maar een beetje eenzaam was het wel.

De vorige avond waren zijn vrienden naar een feestje gegaan, maar hij was thuisgebleven. Hij had wel zin in een familieavondje slechte tv-programma's kijken en het spelen van bordspellen waar de kelderschimmel inmiddels op stond. Maar Deenie was niet thuis en zijn vader had andere plannen.

'Wie is het?' had hij gevraagd toen hij zag dat zijn vader zijn 'afsprakjestrui' aanhad, de antracietgrijze V-halstrui die betrouwbaarheid uitstraalde.

'Een leuke vrouw, heel slim,' zei hij. 'Ik hoop dat ik haar kan bijhouden.'

'Dat kun je zeker,' zei Eli met een knikje. Zijn vader was de

slimste leraar op school en überhaupt de slimste man die hij kende.

Een van die keren dat Eli stiekem een meisje naar zijn kamer had meegenomen werd hij betrapt. Boven op de gang botste zijn vader bijna tegen haar op terwijl ze net het bandje van haar hemdje over haar schouder trok. Hij had Eli aangekeken en vervolgens haar en het meisje keek hem aan, met de glimlach van het populairste meisje van de klas, wat ze ook was.

‘Hoi meneer Nash,’ kirde ze. ‘Ik heb dit jaar een acht komma vijf voor scheikunde II gehaald.’

‘Wat goed, Britt,’ zei hij, zonder haar echt aan te kijken. ‘Ik wist altijd wel dat je het kon. Fijn te horen dat het ook gelukt is.’

Eli deed zijn deur dicht, zette de muziek zo hard als hij kon en hoopte maar dat zijn vader niet zou binnenkomen om een praatje te maken.

En dat deed hij ook niet.

* * *

Dryden was de meest bewolkte stad van de hele staat. De lucht was een groot deel van het jaar wit en de rest van de tijd een vale kleur grijs. Af en toe braken er felle, mysterieuze zonnestrallen doorheen.

Tom Nash woonde hier al twintig jaar, vanaf de zomer dat hij en zijn vrouw Georgia hun lerarencertificaat hadden behaald, en zij was aangenomen om een nieuwe plaatselijke afdeling voor speciaal onderwijs op te zetten.

Net als ieder ander die ergens lang heeft gewoond had hij die ongecompliceerde trots van een zelfverklaard autochtoon, maar dan met steeds weer die verwondering die je bij een echte autochtoon nooit ziet.

Elk jaar als de intens witte leegte van februari zich aandiende en zijn scheikunde I-leerlingen weer die sombere blik en die groenige tint in hun gezicht kregen, net als het mos in hun kelders, zei hij tegen ze dat Dryden iets bijzonders had. Dat hij was opgegroeid in Yuma, Arizona, de zonnigste stad van het land, en nooit op de lucht had gelet tot hij op zomerkamp was gegaan, waar hem ineens was opgevallen hoe mysterieus die was.

Voor zijn leerlingen was er uiteraard weinig mysterieus aan. Hij begreep dat ze niet beseften hoezeer het hen had gevormd en hoe zij, nog lang na de sprookjes uit hun kindertijd, aan niet te bevatten krachten werden blootgesteld. Het weer trok door het stadje en bestookte het op een voor hem ongeëvenaarde wijze met hagel en onweer, waar plotseling zowel zon als wolken doorheen braken. Op sommige dagen, als de winterse wind over het warme water van de meren joeg en iedereen met een dun laagje ijs op zijn gezicht naar school kwam, zag, als de zon plotseling doorbrak, iedereen er ineens overdonderd en stralend uit. *Kijk nou, kijk nou. Ik ben zes-tien, verveel me dood en het leven kan me gestolen worden, maar één seconde lang worden me de ogen geopend, en zie ik dit.*

Het eerste jaar dat Georgia en hij hier woonden was het voor hen allebei één groot raadsel geweest. Als ze 's avonds onder het flauwe schijnsel van de straatlantaarns thuiskwamen en de condens van zich afschudden keken ze altijd, hun eens koperkleurige huid nu glanzend wit, vol verwondering om zich heen.

Georgia, die al zichtbaar zwanger was van Eli, wat haar een bovennatuurlijke schoonheid gaf, besloot dat het geen echte plek was maar een vaag idee van een stadje, een soort voorstedelijk Brigadoon. Zo noemde ze het.

Maar toch was er langzaam – hoewel het hem overviel – iets veranderd.

Op een middag, twee jaar geleden, was hij thuisgekomen en zag haar aan de keukentafel zitten, waar ze whisky uit een jampotje dronk.

Het voelt, zei ze, alsof ik in een oudemannenschoen woon.

Vervolgens had ze hem aangekeken alsof ze hoopte dat hij iets kon zeggen om het te weerleggen.

Maar hij kon niets bedenken.

Niet lang daarna kwam hij erachter dat ze een verhouding had, al een jaar lang, en dat ze zwanger was. Drie dagen later kreeg ze een miskraam en bracht hij haar naar het ziekenhuis, terwijl het bloed langs haar benen liep en ze hem stevig vasthield.

Tegenwoordig zag hij haar niet meer dan een keer of vier per jaar.

Ze was helemaal naar Merrivale verhuisd, waar Eli en Deenie een weekend per maand doorbrachten en iedere zomer tien volle dagen. Daarna kwamen ze altijd gebruid en stralend terug en zaten ze vanaf het moment dat ze hem zagen vol schuldgevoel.

Nu kreeg hij soms, als hij 's nachts lag te piekeren, het gevoel dat hij zijn vrouw, en misschien überhaupt vrouwen in het algemeen, nooit echt begreep.

Steeds wanneer hij dacht dat hij vat kreeg op Deenie, leek ze weer te veranderen.

Pap, ik hou helemaal niet van die muziek.

Pap, ik kom toch nooit meer in het winkelcentrum.

De laatste tijd was zelfs haar gezicht anders, haar kleinemeisjesmond was verdwenen. Dat gezicht van papa's kleine prinsesje dat altijd boven op hem klom, en hem bedachtzaam aankeek. Dat urenlang kon zitten lezen in zijn luie leren stoel, met haar neus in de boeken uit zijn kindertijd over Griekse mythologie, en vervolgens de koningen van Tudor, of wat dan ook.

'Ik neem de bus,' had ze die ochtend gezegd, al half de deur uit, met haar spillebenen in gypen gestoken.

'Ik breng je wel even,' had hij gezegd. 'Wat ben je vroeg.'

Deenie had al sinds haar tiende niet meer eerder dan hij ontbeten. Toen probeerde ze nog volwassen te doen en maakte ze wafels voor hem met extra stroop die hij de rest van de dag nog aan zijn verhemelte voelde plakken.

Eli ging elke ochtend om zes uur naar ijshockeytraining, en Tom genoot van de ritjes met Deenie. Het was de enige gelegenheid waarbij hij een glimp kon opvangen van de ondoordringbare tienermeisjesgedachten in haar hoofd. En waarbij hij zo nu en dan een glimlach van haar kreeg toegeworpen, en hij flauwe grapjes kon maken over haar muziek.

Soms, op ochtenden na een afspraakje zoals dat van gisteren, met een invalkracht die drie maanden gescheiden was en het grootste deel van de avond huilend op het toilet had doorgebracht, was Deenie naar school brengen het enige wat hem motiveerde om op te staan.

Maar deze ochtend niet.

‘Ik moet nog leren voor een proefwerk,’ had ze gezegd en liep, zonder om te kijken, de deur uit.

Soms, tijdens die deprimerende nachtelijke gedachten, had hij last van heimelijke angsten die hij nooit hardop uitsprak. Er was in het donker een boze geest komen binnensluipen, mee komen drijven met de beroemde mist van Dryden, die bezit had genomen van zijn mooie, slimme en zachtaardige vrouw. En nu kwam die ook zijn dochter halen.

2

De blik op Lises gezicht bleef maar door Deenies hoofd spoken. Ze lag met haar rug op de vloer, waar ze na een paar seconden na haar val haar ogen had opengedaan.

‘Waarom lig ik hier?’ fluisterde ze knipperend met haar ogen. Haar benen leken alle kanten op te steken en haar rok was omhoog gekropen waardoor je haar lichtgevende onderbroek kon zien, en jufvrouw Chalmers stond op de gang om hulp te roepen.

Er waren twee jongens en meneer Banasiak uit de klas ertegenover aan te pas gekomen om haar overeind te helpen.

Deenie keek toe hoe ze haar de gang door sjorden, met haar hoofd op Billy Gaughans schouder en haar lange haren helemaal onder het stof van de vloer.

‘Nee, Deenie,’ zei mevrouw Chalmers, en greep haar stevig bij haar schouder. ‘Jij blijft hier.’

Maar Deenie wilde niet blijven. Ze had geen zin in de opdringelijke groepjes meisjes die stonden te fluisteren achter hun kluisjes, de jongens die toekeken hoe Lise de hoek omging, met haar rok die van achteren nog omhoog zat waardoor iedereen haar benen, bloot ondanks de kou, en de neonkleurige gloed van haar onderbroek kon zien.

Deenie dook het toilet in en zag dat ze nog steeds een beetje bloed verloor, van de avond ervoor. En als ze liep voelde het raar, alsof er sommige ingewanden niet op hun plek zaten. Ze had echt nooit met

haar vader mee naar school kunnen rijden. Wat als hij het zou zien? Ze had het gevoel dat iedereen het kon zien.

Het had behoorlijk pijn gedaan en de plotselinge verbaasde blik van Sean Lurie toen hij zich realiseerde wat er aan de hand was. Toen ze niet meer kon verbergen wat ze was, en niet was, wat ze duidelijk nog nooit eerder had gedaan – bij die gedachte bedekte ze haar gezicht, haar hand voelde koud aan en haar pink trilde.

Je had het me moeten vertellen, zei hij.

Wat had ik moeten vertellen?

Ze deed de wc-deur open en liep snel de overvolle gang op.

‘Deenie, ik heb iets gehoord,’ zei Gabby, die ineens op haar glittergympen achter haar opdook. Op die schoenen kon je haar nooit horen aankomen. ‘Over jou.’

Uit Gabby’s gezicht bleek duidelijk dat ze een nieuwtje had, maar ze kon het onmogelijk weten. Sean Lurie zat op Star-of-the-Sea. Niemand kon het weten.

‘Heb je het gehoord van Lise?’ pareerde Deenie, terwijl ze zich naar Gabby omdraaide. ‘Ik was erbij. Ik heb het zien gebeuren.’

Gabby trok haar wenkbrauwen op en drukte haar boeken tegen zich aan.

‘Wat bedoel je? Wat bedoel je,’ herhaalde ze. ‘Vertel op.’

In eerste instantie mocht ze de verpleegpost niet in.

‘Deenie, haar moeder is er nog niet eens.’ bitste mevrouw Harris, het hoofd van iets met de naam ‘Facilitaire Dienst’.

‘Mijn vader vroeg of ik even wilde kijken hoe het met haar ging,’ loog Deenie. Gabby stond naast haar en knikte instemmend.

De smoes werkte voor haar, maar Gabby, die geen mijn-papa-is-leraar-privileges had, werd zonder pardon terug naar de les gestuurd.

‘Zoek het tot op de bodem uit,’ fluisterde Gabby terwijl mevrouw Harris haar uitgeleide deed.

De deur van de verpleegpost stond op een kier en Deenie kon Lise haar naam horen roepen. Iedereen kon het horen, de leraren bleven allemaal stilstaan bij hun postvakjes.

‘Deenie,’ riep Lise. ‘Wat heb ik gedaan? Heb ik iets gedaan? Wie heeft het allemaal gezien?’

Ze keek door de open deur en zag Lise op de onderzoekstafel liggen, met schuimresten rond haar lippen en nog maar één schoen aan. Ze droeg geen maillot, haar benen zaten onder het kippenvet en waren nog witter dan het papieren laken.

Zuster Tammy hield haar onderarm vast, die er vochtig uitzag. Ze werkte hier nog niet zo lang en het gerucht ging dat een sportjongen uit de zesde met pijn aan zijn knie haar op haar eerste werkdag al twaalf stevige pijnstillers had weten te ontfutselen.

‘Deenie!’ Lise draaide haar hoofd om en greep de tafelrand onder haar bovenbenen vast, en zuster Tammy kwam meteen weer aangesneld om haar te helpen.

‘Deenie,’ zei ze. ‘Wat is er gebeurd? Heeft iedereen het erover? Hebben ze alles gezien?’

Op de gang hoorde ze mevrouw Harris met iemand over iets kibbelen. Ook de onderdirecteur mengde zich met strenge stem in de discussie.

‘Nee,’ zei Deenie. ‘Nee hoor.’

Maar Lise leek zich niet te kunnen focussen, haar handen bewogen alle kanten op.

‘Ik... ik...’ stotterde ze, met paniek in haar ogen. ‘Zit iedereen me uit te lachen?’

Deenie wilde haar geruststellen. Lises moeder, die normaal gesproken al lichtelijk hysterisch was, kon er ieder moment zijn, en ze wilde helpen nu het nog kon.

‘Nee. Maar iedereen heeft wel je Hello Kitty-onderbroek gezien,’ probeerde Deenie met een glimlach. ‘Je zult de jongens voortaan van je af moeten slaan.’

Toen ze naar buiten liep, kreeg ze de rillingen. Ze had het gevoel dat er iets mis was met Lise, iets enorms, maar wat nergens verband mee hield. Ze had Lise gezien met een kater, met pfeiffer. Ze had vriendinnetjes zien overgeven na footballwedstrijden, of zien flauwvallen tijdens gym, door te veel dieetpillen en sigaretten. Ze

had Gabby een black-out op het toilet zien krijgen nadat ze bloed had afgestaan. Maar al die keren was het anders geweest dan nu. Al die keren leken bij een andere, kleinere wereld te horen.

Toen Lise daar zo op de vloer lag met haar mond open en haar tong naar buiten, had ze er helemaal niet meer uitgezien als een meisje. Waarschijnlijk kwam dat door de lichtval.

Toen ze op haar neerkeek, met die mond zo breed open, had Deenie een seconde lang gedacht dat ze iets in Lise zag hangen, iets zwarts, als een fladderende vleermuis.

* * *

‘Meneer Nash,’ piepte Brooke Campos, ‘mag ik even naar de verpleegpost? Ik ben zo overstuur.’

‘Waarvan dan, Brooke?’ vroeg Tom. Een stuk of tien leerlingen zaten op hun stoel te draaien. Er was iets gebeurd, en hij zag nu al dat iedereen zijn best zou doen om er een slaatje uit te slaan.

‘Van Lise. Ze ging zo heftig op en neer dat ik het nogal moeilijk te slikken vond.’

Twee grote jongens achterin proestten het bijna uit. Het type leerling dat, in Toms ogen, alleen maar naar de les kwam in de hoop op niet-bedoelde (was dat eigenlijk wel zo?) dubbelzinnige opmerkingen van meisjes als Brooke, die meisjesachtige shirtjes droegen die zo strak zaten dat ze de hele dag omhoog kropen.

‘Wat is er dan met Lise?’ vroeg hij en legde zijn krijtje neer. Lise Daniels kwam al vanaf haar tiende bij hen over de vloer. Hij kende haar als het meisje dat altijd vol enthousiaste bewondering om Deenie heen hing en continu achter haar aan liep. Soms zou hij zweren dat hij haar als een jong hondje hoorde hijgen. Dat was toen ze nog een mollig, elfjesachtig klein meisje was, voordat dat ronde buikje van haar verdwenen was en ze van de ene op de andere dag adembenemend mooi was geworden met grote, reebruine ogen en een mond die nog steeds altijd een beetje open leek te staan.

Hij had nooit echt hoogte van haar kunnen krijgen, hij wist alleen maar dat ze dol was op zijn dochter, dwarsfluit speelde, altijd schaafwonden op haar knieën had van voetbal, en helemaal uit de

toon leek te vallen bij zijn eigen briljante, gecompliceerde dochtertje en haar gecompliceerde vriendinnetje, Gabby.

Vier jaar geleden had Gabby's vader, onder invloed van cocaïne, met een klauwhamer zijn vrouw bedreigd. Toen ze probeerde hem tegen te houden, kwam de hamer tegen haar aan en trok een winkelhaak over haar gezicht en langs haar keel.

Gabby's moeder was hersteld maar werd sindsdien op de hogeschool waar ze les gaf door al haar leerlingen achter haar rug om Scarface genoemd.

Haar vader had zeven maanden gezeten en werkte inmiddels als makelaar in een nabijgelegen provincie, van waaruit hij zo nu en dan weer ongevraagd opdook.

Met deze achtergrond was Gabby in Dryden komen wonen.

Tom kon het zien op de gangen van de school: Gabby had de glamour van ervaring om zich heen hangen, als een duistere koningin die een bloederig spoor achter zich aan trok.

Het was vreemd te bedenken dat zulke meisjes en meisjes als Brooke Campos, met eeltige duimen van het onafgebroken ge-sms, of zelfs Lise met haar donzige wangetjes, in dezelfde gangen rondliepen.

'Meneer Nash,' zei Brooke terwijl ze met haar pen ronddraaide in haar mond, alsof de herinnering eraan al bijna niet te harden was, 'het is zo traumatisch.'

Hij probeerde het nogmaals. 'Maar wat heb je dan gehoord over Lise?'

'Ze bleef er maar in zitten, bij Geschiedenis,' vertelde Brooke, met grote ogen.

De jongens proestten het opnieuw uit.

'Ze bleef erin?' vroeg hij met toegeknepen ogen. 'Had ze een toeval?'

Voor in de klas zat de altijd op goede punten beluste Jaymie Hurwich ongemakkelijk te draaien op haar stoel, nog ongemakkelijker dan normaal.

'Het is waar, meneer Nash,' zei ze hoofdschuddend. 'Alleen was het bij wiskunde. Ik heb het niet gezien, maar ik hoorde dat ze lag te schuimbekken als een hond. Ik heb ooit een hond gehad die dat

ook had.' Ze viel even stil. 'Die is daarna gestorven, meneer Nash.'

Hij kon het niet helpen, het voelde als een stomp in zijn maag. Hij keek naar Brooke, naar hen allemaal.

Hij probeerde te bedenken wat hij kon zeggen.

'Dus...' zei Brooke, die al aarzelend opstond, 'mag ik nu naar de verpleegkundige?'

Na het tweede uur zag hij Deenie bijna tot aan haar middel in haar kluisje staan, op zoek naar een boek.

'Lieverd, wat is er met Lise gebeurd?' vroeg hij, met een hand op haar rug.

Ze draaide zich langzaam om, met een arm nog diep in het kastje.

'Geen idee, pap.'

Een seconde lang keek ze hem niet echt aan en schoten haar ogen langs de voorbijkomende kinderen.

'Maar je hebt het wel gezien?'

'Pap,' zei ze, met die blik in haar ogen waar hij op haar vierde al verdrietig van kon worden, 'ik wil het er nu niet over hebben.'

Ze bedoelde hier. *Pa-hap, niet op school.*

Ze bedoelde dat hij haar gewoon moest laten gaan, met haar donkere paardenstaart dansend door de gang, haar hoofd onopvallend gebogen, weggedoken in die rode sweater met capuchon, waar ze zich zo goed in kon verstoppen.